

[Ministeren for Handel, Industri og Søfart.] tingenterede Varer, som er langt de fleste; at det her vil være formaalstjenligt, navnlig i en Tid som denne, at have en vis Oversigt over, hvad der indføres her til Landet, og hvad der er kontraheret om, tror jeg heller ikke nogen kan bestride.

Med Hensyn til alle andre Lande er Forholdet, som det høje Ting vil vide, det, at vi enten har eller vil faa Handelsaftaler, Clearingaftaler med Landene. For det sidste Halvaar 1940, det, vi er inde i, er Stillingen den, at det er en begrænset Mængde Varer, vi kan købe fra disse Lande, og sikkert ingen vil bestride, at naar Varer fra disse Lande kun kan indføres i begrænset Mængde, maa der ogsaa være et Regeringsorgan, som søger at føre dette ud i Livet saa retfærdigt og godt som muligt.

Ved Siden af Ankenævnet, Vareudvekslingsudvalget og Vareraadet, som altsaa er det afgørende, og det Varedirektorat, eller hvad man nu vil kalde det, som vil komme til at sortere under Handelsministeriet, vil der ikke være andre administrative Organer ud over det, som naturligvis er rent internt i Handelsministeriet, at Embedsmændene under Departementschefens Ledelse maa tale om Spørgsmaalene og bestemme, efter hvilke Retningslinier de skal afgøres, og hvorledes der skal forholdes med den enkelte Sags Henvisning til det ene eller det andet Kontor.

1ste Kapitel af Lovforslaget indeholder de Bestemmelser, som Gang paa Gang er vedtaget ogsaa af dette høje Ting om Suspension af Indløseligheden af Nationalbankens Sedler, og jeg gaar ud fra, at jeg ikke behøver at gøre videre Bemærkninger om dette, at enhver maa erkende, at det er nødvendigt at gennemføre disse Bestemmelser paa ny.

Endvidere findes i 3die Kapitel Bestemmelser, ifølge hvilke der kan gives Forskrifter for Betalinger til Udlandet, og Bestemmelser om, hvorledes man skal forholde sig med Hensyn til Overførsel gennem Clearing, Bestemmelser, som allerede er i Kraft. Der er jo nylig af Handelsministeriet udsendt en Bekendtgørelse herom, om hvilken jeg tror, jeg har Lov til at sige, at man har hilst den med Tilfredshed inden for hele Erhvervslivet.

Lovforslagets afgørende Kapitel er det 2det, som faktisk giver Handelsministeren Ret til at træffe næsten enhver Foranstaltning med Hensyn til Fremme eller Regulering af Indførselen af Varer, herunder træffe Bestemmelse om Udstedelse af Ind-

førselsbevillinger. Men det er altsaa ikke som i de gamle Valutalove næsten en Forpligtelse at benytte dette System. Hvis Forholdene former sig paa den Maade, at man mener, man kan undvære det, saa vil man naturligvis ikke benytte det, og saa har Handelsministeren Ret til at forlade det. Som jeg allerede har nævnt i min Indledning, er Forholdet faktisk dette, at Frihed, i hvert Fald i en begrænset Tid, er givet for Indførsel fra Tyskland.

I § 4 og videre i § 5 gives der Bestemmelser, som man kender fra Lovene af 2. og 22. September 1939, Bestemmelser, som er meget vidtgaende ogsaa i Retning af at foretage Ekspropriationer. Disse Bestemmelser vil kun blive benyttet, hvor det er ganske nødvendigt, men ingen vil sikkert bestride, at det vil kunne blive formaalstjenligt, hvis Forholdene udvikler sig endnu vanskeligere for vort Land, at gaa til meget strenge Forholdsregler.

I 4de Kapitel omtales Lovens Administration. Jeg har allerede nævnt den Forenkling i Forhold til tidligere, som dette Lovforslag er Udtryk for, og skal kun, idet jeg beder om det høje Tings velvillige og vel ogsaa hurtige Behandling af Lovforslaget, sige, at det naturligvis er rigtigt, at vi paa de Omraader, her er Tale om, kan have nok, om jeg saa maa sige, i de Love, vi har, indtil 31. Oktober i Aar, men Kravet, først og fremmest fra Erhvervslivet, har jo været Forenkling, og uden Lovændring kan Forenkling ikke iværksættes. Man har derfor i Handelsministeriet ment, at det var rimeligt at faa en samlet Lovgivning paa dette Omraade, saaledes at man kunde se, hvorledes Reglerne var med Hensyn til hele Erhvervslivets Stilling.

Jeg skal tilføje, at der næppe er nogen, som i Dag kan give Besked om, hvorledes det danske Erhvervssamfunds økonomiske Forhold vil blive i Vinteren 1940—41. Saa overmaade meget afhænger af, hvorledes Begivenhederne ude i den store Verden udvikler sig. Befolkningen bør gøre sig klart, at Vanskelighederne meget sandsynligt bliver store, og at betydningsfulde Indgreb maa foretages. Det vil da være Regeringens og min Opgave at foretage de Indgreb, vi mener er nødvendige for at klare Landets Forsyning med Varer, bedst muligt, for at Fordelingen kan være den rigtige og Beskæftigelsen kan blive den største. Vi haaber paa Erhvervslivets gode Samarbejde med os til denne Gerning, thi uden et saadant Samarbejde tror jeg ikke, det rigtige Resultat kan naas.